

Приказка за двулевката, която падна от небето.

Имаше едно време една стара баба. Тя имаше един голям чорап, в който криеше много сребжрни левове.

Старата баба толкова обичаше този чорап, че никога не се делеше от него. Даже и нощя, когато си лягаше, тя го вземаше в леглото си. И, щом влезеше парà в този чорап, не излизаше вече на бял свят.

Един път ето що се случи.

Бабата получи една сребжрна двулевка.* Двулевката беше обиколила цял свят, минала беше през много ржце и джебове, и все пак изглеждаше сжвсем нова, макар и да не беше се мила джлго време.

„Ти си хубава двулевка,“ каза бабата, „само че трябва да си по-чистичка. Чакай, аз ще те омия и пу-стна в чорапа, отдето никога вече няма да излезеш“.

Двулевката, като чу това, силно се изплаши и по-мери да побегне, ала не сполучи, защото бабата имаше ржце здрави като клещи, които не я пущаха.

Бабата взе един кожен парцал и отиде до отворения прозорец, понеже вжн беше чудно хубав летен ден. Тя почна да тжрка и лжска двулевката и тя, наистина, стана много лжскава. После тя я подигна на слжнце, за да види, дали блещи. И в този момент двулевката изскочи из ржката на бабата—право вжрху калдаржма на улицата. Зачу се един много ясен звжн.

Двулевката не можà да се счупи и почна да се тжркаля, и тжркаляше се по-бжрзо от файтон.

Бабата, като видя, че двулевката ѝ избяга, тжй се изплаши, че насмалко щеше да падне от прозореца. На улицата играеха момчета. Бабата им извика: „Момчета, уловете двулевката! Тичайте, тичайте! Който я улови, ще му дам едно грошче“.